

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Съвещание с дъвчащите (2/24)

Тя се събуди от удар, толкова внезапен и силен, че ако не лежеше на мекото легло, Дороти може би щеше да се нарани. Обаче трясъкът ѝ спря дъха и тя се зачуди какво се е случило; а Тото сложи студеното си малко носле в лицето ѝ и заскимтя жално. Дороти седна и забеляза, че къщата не се движеше; не беше и тъмно, защото ярка слънчева светлина влизаше през прозореца, нахлувайки в малката стая. Тя скочи от леглото си и с Тото по петите се затича и отвори вратата.

Малкото момиченце нададе писък от удивление и се огледа наоколо, като очите ѝ се разширяваха все повече и повече от чудесните гледки, които виждаше.

Циклонът беше приземил къщата много нежно – като за циклон – по средата на чудно красива природа.

Навсякъде се простираха прекрасни зелени ливади, осеяни с величествени дървета, натежали от сладки и сочни плодове. Във всички посоки имаше лехи с разкошни цветя, а птици с рядко и искрящо оперение пееха и пърхаха в дърветата и храстите. Наблизо течеше малко поточе, бързащо и блестящо измежду зелените брегове, и шептеше с глас, правейки много

благодарно едно малко момиченце, което живееше толкова дълго в сухата сива прерия.

Докато тя стоеше и наблюдаваше с копнеж необичайната и красива гледка, тя забеляза, че към нея идва група от най-странните хора, които някога е виждала. Те не бяха толкова големи като възрастните хора, с които беше свикнала; но пък не бяха и много малки. Всъщност изглеждаха горе-долу толкова високи, колкото Дороти, която беше дете с нормален ръст за възрастта си, макар да изглеждаха много по-възрастни.

Бяха трима мъже и една жена, като всички бяха странно облечени. Носеха кръгли шапки, които се издигаха поне един фут над главите им, с малки звънчета около периферията, които звъняха сладко при всяко движение. Шапките на мъжете бяха сини; шапката на дребничката жена беше бяла и тя носеше бяла рокля, спускаща се на дупли от раменете ѝ. По нея бяха разпръснати малки звездички, които блестяха на слънцето като диаманти. Мъжете бяха облечени в синьо със същия нюанс като шапките. Дороти си помисли, че мъжете бяха толкова стари, колкото чичо Фенри, тъй като двама от тях имаха бради. Но

дребната жена без съмнение беше много по-стара. Нейното лице беше покрито с бръчки, косата ѝ беше почти бяла и тя се движеше доста сковано.

След като тези хора се приближиха до къщата, на чийто праг беше застанала Дороти, те спряха и си прошепнаха нещо, сякаш се страхуваха да продължат. Но дребната жена отиде до Дороти, направи нисък поклон и каза със сладък глас:

- Добре дошла, преблагородна вълшебнице, в страната на Дъвчащите. Толкова сме Ви благодарни, че убихте Злата вещица от Изток и освободихте нашите хора от робство.

Дороти слушаше тази реч учудена. Какво искаше да каже дребната жена, наричайки я вълшебница и твърдейки, че е убила Злата вещица от Изток? Дороти беше невинно, безобидно малко момиченце, което беше отнесено от циклон на много мили далеч от дома; и никога не беше убивала нищо през целия си живот. Но дребната жена очевидно очакваше отговор от нея; така че Дороти каза колебливо:

- Много сте мила, но това трябва да е някаква грешка. Не съм убивала никого.

- Вашата къща обаче я е убила - отговори дребната старица със смях, - а това е едно и също. Вижте! - продължи тя, сочейки към ъгъла на къщата. - Ето ги нейните два крака, които още стърчат изпод дървената сграда.

Дороти погледна и нададе лек писък от уплаха. Наистина там под ъгъла на голяма греда, върху която се крепеше къщата, стърчаха два крака, обути в сребърни обувки с остър връх.

- Олеле! Олеле! - пищеше Дороти, стискайки ръцете си от ужас. - Къщата трябва да е паднала върху нея. Какво ще правим?

- Нищо не може да се направи - каза дребната жена спокойно.

- Но коя беше тя? - попита Дороти.

- Тя беше Злата вещица от Изток, както казах - отговори дребната жена. - Тя държеше всички Дъвчащи в робство много години, карайки ги да ѝ слугуват ден и нощ. Сега те всички са свободни и са Ви благодарни за услугата.

- Кои са Дъвчащите? - попита Дороти.

- Те са хората, които живеят по тази Източната страна, където владееше Злата вещица.

- Ти Дъвчащ ли си? - попита Дороти.

- Не, но съм техен приятел, въпреки че живея в Северната страна. Когато видяха, че Вещицата от Изток е умряла, Дъвчащите бързо ми изпратиха вестител и аз дойдох веднага. Аз съм Вещицата от Север.

- О, Боже! - извика Дороти. - Наистина ли сте истинска вещица?

- Да, разбира се - отговори дребната жена. - Но съм добра вещица и хората ме обичат. Не съм толкова

могъща като Злата вещица, която властваше тук. В противен случай, самата аз щях да освободя хората.

- Но аз мислех, че всички вещици са зли - каза момичето, което беше леко уплашено, че е изправено пред истинска вещица.

- О, не, това е огромна грешка. Има само четири вещици в Страната на Оз и две от тях - тези, които живеят на Север и на Юг - са добри вещици. Знам, че е вярно, защото аз самата съм една от тях и няма как да греша. Тези, които живеяха на Изток и Запад, несъмнено бяха зли вещици; но сега ти уби едната от тях и затова остана само една Зла вещица в цялата Страна на Оз - тази, която живее на Запад."

- Но - каза Дороти след момент размисъл - леля Ем ми каза, че всички вещици са мъртви - и то от много години.

- Коя е леля Ем? - запитва дребната старица.

- Тя е моята леля, която живее в Канзас, откъдето идвам.

Вещицата от Севера изглежда размишляваше известно време с наведена глава и очи, забити в земята. После тя вдигна поглед нагоре и каза:

- Не знам къде е Канзас, понеже никога не съм чувала тази страна да бъде споменавана преди. Но разкажете ми, това цивилизована страна ли е?

- О, да - отговори Дороти.

- Тогава работата е ясна. Вярвам, че в цивилизованите страни няма останали вещици, нито вещици, нито

вълшебници, нито магьосници. Но, виждаш, Страната на Оз никога не е била цивилизована, тъй като сме откъснати от останалия свят. Затова все още имаме вещици и магьосници сред нас.

- Кой са магьосниците? - попита Дороти.

- Самият Оз е Най-великият магьосник - отговори Вещицата, като гласът ѝ премина в шепот. - Той е помогъщ от всички нас взети заедно. Той живее в Смарагдения град.

Дороти щеше да зададе още един въпрос, но точно тогава Дъвчащите, които стояха до тях тихичко, издадоха силен вик и посочиха ъгъла на къщата, където Злата вещица лежеше преди малко.

- Какво става? - попита дребната старица и като погледна натам, започна да се смее. Краката на мъртвата Вещица бяха изчезнали изцяло и нищо не остана от нея освен сребърните обувки.

- Тя беше толкова стара - обясни Вещицата от Север - че бързо се изсуши на слънцето. Това е нейният край. Но сребърните обувки са Ваши и трябва да ги носите. - Тя се пресегна и вдигна обувките, а след като ги изтръска от праха, ги подаде на Дороти.

- Вещицата от Изток се гордееше с тези сребърни обувки - каза един от Дъвчащите - и те са свързани с някаква магия; но каква, така и не разбрахме.

Дороти внесе обувките в къщата и ги сложи на масата. После пак излезе при Дъвчащите и им каза:

- Бързам да се върна при леля и чичо, защото съм сигурна, че ще се тревожат за мен. Можете ли да ми помогнете да намеря начин?

Дъвчащите и Вещицата първо се спогледаха, а после се обърнаха към Дороти и поклатиха глави.

- На Изток, недалеч от тук - каза единият, - има обширна пустиня и никой жив човек не е успял да я премине.

- Същото е на Юг - каза другият, - защото бях там и видях. Югът е страната на Квадратните.

- Казвали са ми - каза третият мъж, - че е същото и на Запад. И че страната, където живеят Мигащите, се управлява от Злата вещица от Запад, която може да те направи свой роб, ако пресечеш пътя ѝ.

- Моят дом е на Север - каза старицата, - и на края му е същата обширна пустиня, която огражда тази Страна на Оз. Страхувам се, скъпа, че ще трябва да живееш с нас.

При тези думи Дороти започна да хлипа, защото се почувства самотна сред всички тези странни хора.

Нейните сълзи изглежда натъжаваха добросърдечните Дъвчащи, тъй като те веднага извадиха носните си кърпички и също започнаха да плачат. А колкото до дребната старица, тя свали шапката си и започна да балансира нейния връх на края на носа си, докато отброяваше "Едно, две, три" със сериозен глас.

Изведнъж шапката се превърна в плоча, на която с бял тебешир беше написано с главни букви:

“НЕКА ДОРОТИ ОТИДЕ В СМАРАГДЕНИЯ ГРАД”

Дребната старица взе плочата от носа си и прочитайки думите на нея, попита:

- Вашето име Дороти ли е, скъпа?

- Да - отговори детето, като вдигна поглед и бършеше сълзите си.

- Тогава трябва да отидете в Смарагдения град.

Вероятно Оз ще Ви помогне.

- Къде е този град? - запита Дороти.

- Той е точно в центъра на страната и се владее от Оз, Великият вълшебник, за който Ви разказах.

- Той добър човек ли е? - попита тревожно момичето.

- Той е добър Вълшебник. Дали е човек или не, не мога да ти кажа, тъй като никога не съм го виждала.

- Как мога да стигна до там? - попита Дороти.

- Трябва да отидете пеша. Това е дълго пътешествие през страната, което понякога ще е приятно, а понякога мрачно и ужасно. Обаче аз ще използвам всички вълшебни сили, които знам, за да Ви предпазя от злини.

- Няма ли да дойдете с мен? - помоли момиченцето, което започна да гледа на дребната старица като на неин единствен приятел.

- Не, не мога да го направя - отговори тя, - но ще Ви дам моята целувка, а никой няма да посмее да нарани човек, който е целунат от Вещицата от Север.

Тя се приближи до Дороти и я целуна нежно по челото. Там, където устните ѝ докоснаха момичето,

остана кръгъл, блестящ знак, както Дороти откри не след дълго.

- Пътят до Смарагдения град е застлан с жълти павеа - каза Вещицата, - така че няма как да го пропуснете. Когато стигнете до Оз, не се страхувайте от него, а му разкажете историята си и го помолете да Ви помогне. Довиждане, скъпа.

Тримата Дъвчаци ѝ се поклониха ниско и ѝ пожелаха приятно пътуване, след което се изгубиха сред

дърветата. Вещицата леко кимна приятелски на Дороти, завъртя се около лявата си пета три пъти и моментално изчезна за голяма изненада на малкия Тото. Той лаеше след нея доста силно, когато тя изчезна, защото го беше страх дори да изръмжи, докато тя беше при тях.

Но понеже Дороти знаеше, че тя е вещица, очакваше от нея да изчезне точно по такъв начин и не беше изненадана ни най-малко.